

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle krajowego przepisu ustawowego pracownicy zatrudnieni w niepełnym wymiarze godzin są traktowani w mniej korzystny sposób niż porównywalni pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze godzin w rozumieniu klauzuli 4 pkt 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin znajdującego się w załączniku do dyrektywy 97/81/WE⁽¹⁾, jeżeli pozwala on na to, aby wypłata dodatkowego wynagrodzenia dla pracowników zatrudnionych w niepełnym i pełnym wymiarze godzin była jednolicie uzależniona od przekroczenia tej samej liczby godzin pracy, a tym samym pozwala na to, aby kryterium porównania stanowiło wynagrodzenie łączne, nie zaś składnik wynagrodzenia stanowiący wynagrodzenie dodatkowe?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy krajowy przepis ustawowy, który pozwala na uzależnienie prawa do dodatkowego wynagrodzenia od przekroczenia tej samej liczby godzin pracy – jednolicie w przypadku zarówno pracowników zatrudnionych w pełnym, jak i niepełnym wymiarze godzin – jest zgodny z klauzulą 4 pkt 1 oraz zasadą pro rata temporis, o której mowa w klauzuli 4 pkt 2 porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin znajdującego się w załączniku do dyrektywy 97/81/WE, jeżeli dodatkowe wynagrodzenie ma na celu wyrównanie szczególnego obciążenia pracą?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców /UNICE/, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych /CEEP/ oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych /ETUC/ (Dz.U. 1998, L 14, s. 19).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Portugalska

(Sprawa C-687/20)

(2021/C 62/22)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers, G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez brak przygotowania strategicznych map hałasu dla pięciu głównych dróg Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy postanowień art. 7 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku⁽¹⁾;
- Stwierdzenie, że poprzez brak przygotowania planów działania w odniesieniu do aglomeracji Amadora i Porto, planów działania dotyczących 236 głównych dróg oraz planów działania dotyczących 55 głównych dróg kolejowych, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy postanowień art. 8 ust. 2 dyrektywy;
- Stwierdzenie, że poprzez brak przekazania Komisji informacji zawartych w strategicznych mapach hałasu dotyczących pięciu głównych dróg, oraz poprzez brak przekazania Komisji streszczeń planów działania dotyczących aglomeracji Porto i Amadora, jak również informacji dotyczących 236 głównych dróg i 55 głównych dróg kolejowych, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 10 ust. 2 w związku z załącznikiem VI do dyrektywy.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku (zwanej dalej „dyrektywą”) oraz w zakresie mającym znaczenie dla niniejszego postępowania, do Republiki Portugalskiej należało:

- 1) Po pierwsze, zgodnie z art. 7 ust. 2 akapit drugi dyrektywy poinformowanie Komisji do dnia 31 grudnia 2008 r. o wszystkich aglomeracjach i wszystkich głównych drogach położonych na jej terytorium.

- 2) Po drugie, zgodnie z art. 7 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy, przygotowanie do dnia 30 czerwca 2012 r. strategicznych map hałasu dla wszystkich aglomeracji i wszystkich głównych dróg i dróg kolejowych, odzwierciedlających sytuację w roku referencyjnym 2011. Organy portugalskie powinny być ponadto przekazać Komisji do dnia 30 grudnia 2012 r. informacje dotyczące strategicznych map hałasu zgodnie z art. 10 ust. 2 w związku z załącznikiem VI dyrektywy.
- 3) Po trzecie, organy portugalskie powinny być przygotować również zgodnie z art. 8 ust. 2 dyrektywy do dnia 18 lipca 2013 r. plany działania dla wszystkich aglomeracji i wszystkich głównych dróg i dróg kolejowych położonych na ich terytorium. Ponadto organy te powinny być przekazać Komisji do dnia 18 stycznia 2014 r. streszczenia owych planów działania zgodnie z art. 10 ust. 2 w związku z załącznikiem VI do dyrektywy.

Należy podkreślić, że ww. obowiązki organów portugalskich powinny być wykonywane w trzech następujących po sobie etapach, przy czym etap drugi i trzeci opiera się na bezpośrednio poprzedzającym etapie.

(¹) Dz.U. 2002, L 189, s. 12.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 5 października 2020 r. w sprawie T-249/17, Casino, Guichard-Perrachon i AMC / Komisja, wniesione w dniu 18 grudnia 2020 r. przez Casino, Guichard-Perrachon i Achats Marchandises Casino

(Sprawa C-690/20 P)

(2021/C 62/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Casino, Guichard-Perrachon, Achats Marchandises Casino, (przedstawiciele: adwokaci O. de Juvigny, A. Sunderland, I. Simic i G. Aubron)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie pkt 2 sentencji wyroku Sądu z dnia 5 października 2020 r. w sprawie T-249/17;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji przez wnoszące odwołanie i w konsekwencji stwierdzenie nieważności całej decyzji Komisji Europejskiej C(2017) 1054 final z dnia 9 lutego 2017 r. na podstawie art. 263 i 277 TFUE;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania odwoławczego oraz kosztami postępowania przed Sądem w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok narusza:

1. art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz wymóg ochrony przed arbitralną ingerencją władzy publicznej w sferę prywatnej działalności osoby, art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 i art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004, ponieważ Sąd orzekł, że (i) przepisy te nie nakładają na Komisję obowiązku rejestracji ustnych oświadczeń dostawców oraz że (ii) „podsumowania” tych rozmów sporządzone jednostronnie przez służby Komisji stanowią ważny dowód na to, że Komisja dysponowała poszlakami uzasadniającymi decyzję C(2017) 1054 final;